

som skulle være behjælpeligt med sådan mere at få pindet ud, hvad debatten så skulle gå ud på, ud fra at vi – som fru Anne Baastrup skriver, tror jeg et sted – så kunne få en samtale, der bar præg af, at vi diskuterede det samme emne, og det er jo godt under sådan en forespørgselsdebat.

Indtil nu har det nok ikke helt båret præg af, at det har været det samme emne. Det, de forskellige ordførere har forholdt sig til, har været meget bredt. Men jeg skal prøve sådan lidt kort at komme ind på Dansk Folkepartis holdninger til de emner, som er bragt til debat.

For det første er det med hensyn til Den Europæiske Union flere gange nævnt, at Kommissionen den 26. januar 2000 har vedtaget at stille sit forslag om fælles regler om aktindsigt.

Vi har gennemgået forslaget, vi har også tidligere her i Folketingssalen debatteret det her forslag, og det er efter Dansk Folkepartis opfattelse således, at der er for mange undtagelsesmuligheder i det forslag. Vi mener, regeringen skal oppe sig gevaldigt, hvis det forslag skal blive til gældende retsstilling på et senere tidspunkt.

Som et eksempel kan nævnes, at afsenderen på et brev f.eks. skal kunne bestemme, om brevet skal være omfattet af aktindsigt. Det synes vi ikke bør være således. Det bør være de generelle regler, der er afgørende for, om man får aktindsigt eller ej, og ikke, om en afsender synes, det er hensigtsmæssigt for afsenderen eller ej.

Men vi vil som sagt følge regeringens arbejde. Vi mener, der skal gøres en hel del ved det forslag, hvis det skal ende med at blive gældende ret og Danmark skal stemme for det i sidste ende.

Med hensyn til de nationale emner, der har været bragt til diskussion, har vi i Dansk Folkeparti jævnlig advaret imod den udvanding af det offentlige mulighed for aktindsigt, der sker, når man flytter aktiviteter fra den offentlige forvaltning til private selskaber, altså private selskabsdannelser, som det offentlige så står som ejer af.

Vi har advaret i forbindelse med de konkrete behandlinger, vi har haft, og vi vil også gerne gøre det her. Vi mener, at når det offentlige ejer et selskab, så bør offentlighedsloven også være gældende, og der bør gælde nøjagtig den samme mulighed for aktindsigt i sådanne selskaber, som gælder i øvrigt. Man bør ikke ad denne her omvej kunne opnå det, som jeg tror ordføreren

for forespørgerne kaldte en sidegevinst, ved, at man undgår offentlighedens søgelys.

Kun i de situationer, hvor en aktivitet er planlagt til at skulle privatiseres, reelt privatiseres, hvor det drejer sig om, at man i løbet af en ganske kort årrække skal opnå et salg af aktiviteten, mener vi, at andre regler skal kunne komme på tale.

Med hensyn til udlicitering skal jeg sige, at det for Dansk Folkeparti jo ikke er nogen religion at få udliciteret; vi har det meget afslappet i forhold til udlicitering. Vi mener, man skal gøre det, når det øger effektiviteten og sikrer større kvalitet, og ellers skal man ikke gøre det. Men der skal selvfølgelig være åbenhed omkring det, for ellers er der jo ikke mulighed for, at man reelt kan se, hvilken baggrund der bydes ind på, og om der eventuelt udliciteres en aktivitet. Og derfor mener vi – jeg tror i lighed med forespørgerne – at der skal gælde åbenhed også på dette område og mulighed for at få aktindsigt i de aktiviteter, som overgår til et privat firma som følge af udlicitering.

Så har der været en enkelt lille debat her på det seneste om Folketingets åbenhed og specielt selvfølgelig i forhold til EU-sager og Europa-udvalgets rolle. Der skal jeg sige, at det fortsat er Dansk Folkepartis opfattelse, at vi som udgangspunkt bør have total åbenhed omkring sager, der drejer sig om EU-forhold, og lukket-hed bør være undtagelsen.

Det er lige omvendt i dag i forhold til Europa-udvalget. Der er udgangspunktet, at der er lukkethed, og så åbner man ved nogle ganske særlige festlige lejligheder. Vi mener, det bør byttes rundt. Jeg har siddet i Folketingets Europa-udvalg siden september 1994, og jeg mindes, når jeg går tilbage i referaterne, to gange, hvor en minister har bedt om fortrolighed, men ikke mente, at det gjorde noget, at man gik ud og fortalte om forhandlingsmandatet. Den ene gang gik ministeren – det var økonomiministeren – så alligevel ud og fortalte om det punkt, hun ønskede særlig fortrolighed om. Så er vi nede på ét punkt siden 1994, hvor en minister har bedt om, altså indskærpet, at der skulle være fortrolighed.

I resten af situationerne er ministeren gået ud til pressen og har fortalt, hvad forhandlingsmandatet var, og de enkelte ordførere er også gået ud og har fortalt om deres synspunkter, og der har derfor været rimelig stor åbenhed omkring forholdene.